

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: KK-7T/26/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8421010119
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Svetlana Filipová
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2023:8421010119.8

Uznesenie

Okresný súd Poprad samosudcom Mgr. Svetlanou Filipovou na hlavnom pojednávaní konanom dňa 28. novembra 2023 na pracovisku Kežmarok v trestnej veci obžalovaného A. B., narodeného XX.XX.XXXX v C. D., trvale bytom E. F. XXX/XX, C. D., toho času Ústav na výkon trestu odňatia slobody G. – G. C., t a k t o

r o z h o d o l :

Podľa § 280 odsek 2 Trestného poriadku p o s t u p u j e trestnú vec obžalovaného A. B., narodený XX.XX.XXXX v C. D., trvale bytom E. F. XXX/XX, C. D., toho času Ústav na výkon trestu odňatia slobody Prešov – pracovisko Sabinov, trestne stíhaného na základe obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Kežmarok, číslo Pv. 619/20/7703-15 zo dňa 24. 03. 2021, doručenej Okresnému súdu Kežmarok dňa 25.03.2021, od 01. 06. 2023 trestná vec vedená na Okresnom súde Poprad pod spisovou značkou KK-7T/26/2021, podľa ktorej zistené skutočnosti nasvedčovali tomu, že

dňa 17. 12. 2020 v čase okolo 14.00 hod. pod vplyvom alkoholických nápojov prišiel pred rodinný dom bez popisného čísla v rómskej osade v obci C. G. H., E. I., kde býva spoločne so svojou družkou J. K. a ich piatimi maloletými deťmi, kde sa chcel dostať do domu, avšak družka pred ním uzatvorila vchodové dvere a tieto mechanicky zaistila západkou, nakoľko jej druh, obžalovaný A. B., bol opitý, agresívny a nechcela ho pustiť zo strachu dnu, bála sa, nakoľko od rána jej druh, obžalovaný A. B., požíval alkohol, vyhrážal sa zabitím a fyzicky ju napadol, pričom jej nespôsobil žiadne zranenia, a keďže sa pred ním ukryla v dome spoločne s ich piatimi deťmi a obžalovaný A. B. sa nevedel dostať do domu, vzal tehlu, ktorú našiel pri dome a s touto sa snažil rozbiť vchodové dvere, pričom opakovane kričal na družku J. K., že ju zabije, družka zo strachu dvere neotvorila a kričala na okoloidúce deti, aby privolali jej otca L. K. a medzitým privolala aj hliadku polície, po čase prišiel k domu otec poškodenej, ktorému otvorila vchodové dvere, čo využil jej druh, obžalovaný A. B., ktorý vošiel do ich spoločného domu a v tom sa na miesto dostavila hliadka polície, čím takto svojím konaním vzbudil u svojej družky J. K. dôvodnú obavu o život a zdravie,

t e d a

bol odvodnený záver, že inému sa vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to vzbudilo dôvodnú obavu a spáchal taký čin na chránenej osobe – blízkej osobe,

č í m m a l s p á c h a ť

prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona / s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c/ Trestného zákona,

Okresnému úradu, odboru všeobecnej vnútornej správy, ul. Dr. Alexandra č. 61, Kežmarok,

na prejednanie priestupku podľa zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov,

p r e t o ž e

nejde o trestný čin.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 25.03.2021 bola Okresnému súdu Kežmarok doručená obžaloba prokurátora Okresnej prokuratúry Kežmarok číslo Pv 619/20/7703-15 zo dňa 24.03.2021 na obvineného A. B. trestne stíhaného pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia. Trestná vec bola pôvodne vedená na Okresnom súde Kežmarok pod spisovou značkou 7T/26/2021 a od 01.06.2023 je vedená na Okresnom súde Poprad pod spisovou značkou KK-7T/26/2021.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie podľa § 257 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku o tom, že je nevinný a ku skutku využil svoje právo odoprieť vypovedať. V prípravnom konaní po vznesení obvinenia vypovedal, že s poškodenou sú spolu šesť rokov, majú päť detí a žijú v dome bez čísla, ktorý postavil. Ráno si vypil, potom ho poškodená provokovala, povedal jej, aby prestala, aby sa nehádala. Poobede išiel z domu preč a keď sa vrátil okolo druhej hodiny, bolo zatvorené, klopal. Za celý deň vypil okolo 12 poldeci a jedno alkoholické pivo. Poškodená mu povedala, aby vypadol, už nechcú byť s ním, nadávala mu, vyhrážala sa mu. Povedal, že pôjde naspäť do Anglicka za sestrou. Ona povedala, aby vypadol het. Zobral tehlu a búchal po dverách. Potom povedala, že volá policajtov, že ju chce zabiť. On jej povedal len, že ju zbije. To bol prvý spor, čo s družkou mal. Boli tam deti, potom prišiel svokor a svokra. Poškodená na jedno ucho nedobre počuje a domýšľa si dačo. Do všetkého sa mu stará. Pravda je, že pil. Ale nepije každý deň. Raz ho vyhodila vonku, keď sa hádali a on odišiel do Anglicka. Furt mu volala, aby išiel domov. Bolo mu ľúto za deťmi, potom sa vrátil.

Svedkyňa poškodená J. K., družka obžalovaného, na hlavnom pojednávaní vypovedala, že vtedy na polícii to povedala zo strachu, čo jej nahovorili deti zvonku. Nie je to pravda. Obžalovaný si išiel vypiť s priateľmi a doma s deťmi už z diaľky videla, že ide a je opitý. Zamkla dvere a on začal búchať do dverí, že ho má pustiť dnu, prečo ho nepúšťa, že to je aj jeho dom. Najstaršia dcéra ju presvedčila, aby ho pustila dnu. Deti zvonku jej povedali, že povedal, že ju zbije. Preto zavolała políciu, bála sa. Tie deti sa jej potom smiali, že to naschvál jej povedali. Keď nepočujete, tak uveríte. Obžalovaného potrebuje doma, má päť malých detí. Nepočuje, pomáhajú jej rodičia. Ona to vyprovokovala, ani ju neudrel. Žili aj v Anglicku, mali pokojný, dobrý život.

Svedkyňa K. K., matka svedkyne poškodenej, na hlavnom pojednávaní vypovedala zhodne s výpoveďou z prípravného konania, že zať bol dobrý, staral sa o rodinu. V ten deň nevedeli, čo sa tam deje. Prišli pre nich deti, že obžalovaný chce zabiť dcéru. Keď prišli, obžalovaný bol už dnu. Dcéra bola vystrašená, že na ňu kričal, aby ho pustila dnu, ona nechcela, bála sa, lebo bol opitý. Obžalovaný jej ako svokre vravel, že dcéru nechce zabiť. Políciu zavolała dcéra. Pýtali sa jej, prečo to urobila. Povedala, že deti vonku jej povedali, že sa jej vyhrážal, že ju zabije. Boli to malé deti. To ani pravda nemusela byť. Poškodenie na dverách si nevšimla, boli otvorené, keď prišli. Dcéra vravela, že búchal na dvere s kameňom alebo niečím. V minulosti sa dcéra na správanie obžalovaného nestražovala. Mali sa radi a dodnes sa milujú. Nebil ju ani deti. Dcéra nepočuje, odčítava z pier. Všetci na ňu rozprávajú potichu, ale otvárajú viac ústa.

Obhliadku miesta činu v prítomnosti poškodenej vykonal dňa 17.12.2020 od 15.25 hod. do 15.45 hod. príslušník Obvodného oddelenia Policajné zboru Kežmarok a zo zápisnice vyplýva, že miesto obhliadky sa nachádza v rómskej osade obce Stráne pod Tatrami na lúke s novostavbami rodinných domov bez popisných čísel, išlo o posledný rodinný dom, ktorý mal v čase obhliadky uzavreté vchodové jednodrvkové dvere, v strednej časti poškodené od úderov. Napravo pred domom, dva metre od vchodových dverí, bola na zemi rozbitá tehla. Neboli zaistené žiadne upotrebitelné stopy a na šiestich vyhotovených fotografiách je zachytený celkový pohľad na miesto činu, polodetailný pohľad na poškodené dvere, detailný pohľad na rozbitú tehlu a celkový pohľad na rozhádzaný interiér domu.

Zo zápisu o dychovej skúške obžalovaného vyplýva, že dňa 17.12.2020 o 14.56 hod. mu bola nameraná hodnota 1,31 mg/l.

Znalčka v odbore psychológia, odvetvie klinická psychológia dospelých, psychológia sexuality, v znaleckom posudku zabezpečenom v prípravnom konaní, G. J. C., G., konštatovala, že všeobecná vierohodnosť výpovedí svedkyne poškodenej vykazuje slabo priemernú úroveň. Sú u nej prítomné významne zvýšené sklony k disimulácii a tendencia správať sa sociálne žiaduco, preukázané tzv. lži skóre je v pásme nadpriemeru. Pri špecifickej vierohodnosti možno vysoko pravdepodobne vylúčiť ovplyvnenie jej výpovede nahovaraním iných osôb. Motivácia k lživej výpovedi pri prvotnej výpovedi sa javí menej pravdepodobná, súvisela najskôr s potrebou ochrany svojej osoby, preto jej motivácia je psychologicky zrozumiteľná a nie patologická. Prípadné zmeny vo výpovedi budú zrejme vedomé a zámerné s tendenciou poškodenej už bagatelizovať vyšetrované konanie a jej snahu vyvinúť obžalovaného. Čo je tiež zrozumiteľné vzhľadom k druhu a kvalite citového vzťahu poškodenej k obžalovanému. Intelektové a pamäťové schopnosti poškodenej sú v pásme podpriemeru. Predpokladaná je negatívna determinácia mentálnej úrovne nedostatkom vzdelania, stimulačne chudobnejším výchovným prostredím, hereditárnou záťažou a sociálnou depriváciou etnika. Má akcentovanú osobnostnú štruktúru. V oblasti afektivity je senzitivnejšia, infantilne nezdržanlivá, s prežívaním veľkého emocionálneho náboja, vnútornej ambivalencie a úzkosti, pričom afektívne napätia sú u nej odvádzané prekvapivým, neadekvátnym spôsobom vrátane teatrálnych prejavov. V oblasti sociability je u nej typické časté sebaapresadzovanie. Najmä v afektívne napätých situáciách možno očakávať jej inadekvátne a infantilné správanie s prejavmi odbrzdenosti, vysoko pravdepodobne skôr iba obranne. Vyšetrovaným konaním obžalovaného u poškodenej mohlo dôjsť najviac k situačne prežívanej akútnej stresovej reakcii, čo však u nej odznelo. Neboli u ne zistené znaky významnejšej afektívnej (depresívnej) alebo inej neurotickej poruchy, ani znaky posttraumatickej stresovej poruchy, nevykazuje ani znaky syndrómu obeť násilia, prežitého ťažkého príkoria, či týranej osoby.

Z úradných záznamov Policajného zboru vyplýva, že hliadka Kupón 106 v zložení M. K. F. C., veliteľ hliadky, a por. K. F. I. bola vyslaná na miesto činu na preverenie telefonického oznámenia na linku 155, kde bolo počuť kričanie o pomoc neznámej ženy, že sa jej niekto vyhráža zabitím, v pozadí bolo počuť len veľký buchot. Hliadka po príchode na miesto zistila, že v čase okolo 14.00 hod. sa obžalovaný chcel dostať do domu, ale jeho družka pred ním uzatvorila vchodové dvere, mechanicky ich zaistila západkou, lebo obžalovaný bol opitý, agresívny a ona sa bála. Ako sa nevedel dostať do domu, vzal tehlu, ktorú našiel pri dome a snažil sa s ňou rozbiť vchodové dvere, pričom opakovane kričal na družku, že ju zabije. Následne k domu prišiel otec poškodenej, L. K., ktorému otvorila dvere a to využil obžalovaný, ktorý vošiel do ich spoločného domu, kde jej kričal, že všetko porozbíja a začal rozhadzovať veci po interiéri domu. Počas zisťovania skutkového stavu hliadkou, obžalovaný sa správal agresívne voči svojej družke, vulgárne jej nadával a snažil sa na ňu fyzicky zaútočiť. Po opakovaných márných výzvach hliadky, aby sa ukludnil, boli voči nemu použité donucovacie prostriedky a to hmaty, chvaty, údery a kopy sebaobrany podľa § 51 odsek 1 písmeno a/ zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, kde však aj po ich použití obžalovaný stále kládol aktívny odpor, preto voči nemu boli použité putá podľa § 52 odsek 1 písmeno a/ zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore. Riaditeľ Obvodného oddelenia Policajného zboru Kežmarok vyhodnotil predmetný služobný zákrok ako oprávnený a primeraný.

Prijatím oznámenia v danom prípade bol prvotný výsluch poškodenej dňa 17.12.2020 po začatí trestného stíhania vo veci vykonaním neodkladného a neopakovateľného úkonu – obhliadky miesta činu, kedy svedkyňa poškodená vypovedala ku skutku a jej výpoveď orgány činné v trestnom konaní premietli do skutkovej vety uznesenia o vznesení obvinenia aj do obžaloby tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Podľa správy o povesti od obce C. G. H., obžalovaný žije v spoločnej domácnosti s poškodenou a piatimi maloletými deťmi. Niekoľko rokov žili v Anglicku. Od jari 2020 žijú v rómskej osade v primeraných bytových a sociálnych pomeroch v rodinnom dome postavenom bez stavebného povolenia. Na rodinu nie sú v obci žiadne sťažnosti.

Obžalovaný pred skutkom nemal v Ústrednej evidencii priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky žiaden záznam za deliktuálne postihnutie.

Podľa odpisu registra trestov Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, obžalovaný bol doposiaľ trikrát súdne trestaný. Dve staršie odsúdenia z roku 2011 a 2015 sú toho času zahladené. Tretí záznam sa týka odsúdenia na základe rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš spisová značka 3T/26/2017 zo dňa 25.05.2017, právoplatného 10.06.2017, pre majetkovú trestnú činnosť ako spolupáchateľ, za čo

mu súd uložil trojročný podmienený trest odňatia slobody s trojročnou skúšobnou dobou s probačným dohľadom do 10.06.2020, uložené mu bolo aj obmedzenie spočívajúce v povinnosti podrobiť sa sociálnemu výcviku alebo inému výchovnému programu. Z pripojeného súdneho spisu Okresného súdu Veľký Krtíš vyplýva, že uznesením zo dňa 22.02.2021, právoplatným dňa 01.05.2021, súd vyslovil, že obžalovaný ako odsúdený sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia neosvedčil a trest odňatia slobody v trvaní troch rokov vykoná v ústave s minimálnym stupňom stráženia. Obžalovaný bol dodaný do výkonu trestu odňatia slobody dňa 25.01.2022.

Súd v súlade s § 2 odsek 12 Trestného poriadku hodnotil dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne.

Obžalovanému sa obžalobou kládol za vinu úmyselný prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c/ Trestného zákona, nakoľko v zmysle obžaloby mal vyplývať odôvodnený záver o tom, že obžalovaný, sa inému vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu a spáchal taký čin závažnejším spôsobom konania – na chránenej osobe, blízkej osobe.

Trestný čin nebezpečného vyhrážania je upravený v deviatej hlave osobitnej časti Trestného zákona medzi „trestnými činmi proti iným právam a slobodám“ a objektom je záujem na ochrane jednotlivca pred vyhrážkami usmrtením, spôsobením ťažkej ujmy na zdraví alebo inej ťažkej ujmy. Predmetom útoku je jednotlivец, v tomto prípade to mala byť svedkyňa poškodená.

Objektívna stránka trestného činu nebezpečného vyhrážania by bola naplnená konaním obžalovaného spočívajúcom vo verbálnom vyhrázaní sa poškodenej smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom takým spôsobom, že by to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu u poškodenej. Čiže obsahom vyhrážky obžalovaného by musela byť jedna z troch uvádzaných alternatív, pričom v zmysle obžaloby malo ísť o vyhrážku obžalovaného poškodenej smrťou s tým, že poškodená mala byť blízkou osobou obžalovaného.

Smrť je definovaná v ustanovení § 142 odsek 2 Trestného zákona ako cerebrálna (mozgová) smrť.

Ťažká ujma na zdraví je v zmysle § 123 odsek 3 písmeno a/ až i/ Trestného zákona len vážna porucha zdravia alebo vážne ochorenie, ktorou je zmrzačenie, strata alebo podstatné zníženie pracovnej spôsobilosti, ochromenie údu, strata alebo podstatné oslabenie funkcie zmyslového ústrojenstva, poškodenie dôležitého orgánu, zohyzdenie, vyvolanie potratu alebo usmrtenie plodu, mučivé útrapy alebo porucha zdravia trvajúca dlhší čas. Podľa § 123 odsek 4 Trestného zákona je pritom porucha zdravia trvajúca dlhší čas len taká porucha, ktorá si objektívne vyžiada liečenie, prípadne aj pracovnú neschopnosť v trvaní najmenej 42 kalendárnych dní, počas ktorých závažne ovplyvňovala obvyklý spôsob života poškodeného.

Hrozba inej ťažkej ujmy spravidla smeruje proti majetkovým, osobným, rodinným a pracovným pomerom poškodeného. Takáto hrozba však musí viesť k vážnemu ohrozeniu alebo porušeniu významného záujmu tej-ktorej osoby, ako je česť, dobrá povesť a podobne. Ťažká ujma sa musí javiť objektívne, pričom ju poškodený aj reálne musí pociťovať.

Ak by bola preukázaná vyhrážka smrťou obžalovaného poškodenej, súd by musel náležite skúmať spôsobilosť vyhrážky obžalovaného vzbudiť dôvodnú obavu u poškodenej s prihliadaním na všetky konkrétne okolnosti prípadu, najmä na povahu vyhrážky, na fyzické a charakterové vlastnosti obžalovaného v porovnaní s fyzickými a charakterovými vlastnosťami poškodenej, ich vzájomný vzťah, správanie sa obžalovaného pri vyhrázaní sa, či mal obžalovaný v rukách nejaký predmet alebo zbraň a podobne.

Pomer obžalovaného s poškodenou trval pred skutkom niekoľko rokov, boli rodičmi piatich maloletých detí. Od jari 2020 po návrate zo zahraničia žili v spoločnej domácnosti v rómskej osade v Strážach pod Tatrami. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že obžalovaný pred skutkom páchal domáce násilie voči poškodenej alebo ich deťom. O bezkonfliktnom spolunažívaní zhodne vypovedali obžalovaný i poškodená, uvedené potvrdila i matka poškodenej.

Počas spolužitia obžalovaného a poškodenej nanajvýš dochádzalo k ojedinelým hádkam, minimálne v jednom prípade s následkom odchodu obžalovaného zo spoločnej domácnosti do zahraničia, pričom sa následne na základe prosieb poškodenej a citovej väzby k rodine vrátil. Znalkyňa psychologička nezistila u poškodenej prítomnosť znakov týranej osoby, ani žiadnu neurotickú, či depresívnu poruchu.

Obžalovaný v prípravnom konaní vypovedal, že poškodená ho zvykla aj provokovať, do všetkého sa mu starala a pre sluchovú vadu si často domýšľala veci. Znalkyňa psychologička dospela k záveru, že pri osobnosti svedkyne poškodenej v oblasti sociability je u nej typické časté sebakpresadzovanie. Najmä v afektívne napätých situáciách možno očakávať jej inadekvátne a infantilné správanie s prejavmi odbrzdenosti. Aj keď podľa znalkyne má sa tak diať najmä v rámci obranných reakcií, nemožno vylúčiť, že vplyvom sluchového obmedzenia si poškodená naozaj niektoré aspekty dokresľuje subjektívne a o to intenzívnejšie ich prežíva. Mohlo sa tak stať i v deň stíhaného skutku, kedy jej subjektívne pocity strachu v spojení so sklonmi k teatralnosti, inadekvátne infantilnému správaniu akcelerovali a znásobili jej subjektívne pocity strachu a úzkosti, ktoré ju dovedli k odopieraniu vstupu obžalovaného do spoločného obydľia a k privolaniu polície aj v dôsledku toho, že tretie osoby jej mali povedať, že obžalovaný sa jej pred domom vyhráža zabitím, či zbitím. Pritom mala vedomosť, že obžalovaný mal vypité.

Podmienka vedomosti o vyhrážke obžalovaného by u poškodenej mala byť splnená tým, že mali jej ju pretlmočiť tretie osoby (maloleté deti). Pretože osoba, ktorej sa páchatel vyhráža, nemusí byť vždy pri tom prítomná, ale musí sa o vyhrážke dozvedieť inou formou napríklad telefonicky, listom, elektronickou správou, či ako v uvedenom prípade sprostredkovane od inej osoby atď.

Nerozhoduje početnosť útokov páchatela – počet vyhrážok, pretože postačuje aj jeden útok – vyhrážka. Rozhodujúca je intenzita a to, či existuje reálny predpoklad, že páchatel hrozbu voči poškodenému aj zrealizuje. Hrozba smrťou, hrozba ťažkej ujmy na zdraví alebo hrozba inej ťažkej ujmy musí byť samotným cieľom konania páchatela. Ak by taká hrozba – vyhrážka bola len prostriedkom na vynútenie určitého správania, išlo by o trestný čin vydierania podľa § 189 Trestného zákona.

Súd po vykonanom dokazovaní vylučuje, že by u obžalovaného v daný deň s prihliadnutím na jeho osobu existovali dôvody, ktoré by ho dovedli k vážne mienenej nebezpečnej vyhrážke smrti v zmysle § 142 odsek 2 Trestného zákona s objektívne daným predpokladom jej zrealizovania voči poškodenej, teda že by bol potencionálne schopný vyhrážku daného charakteru zrealizovať a poškodená by si zo slov obžalovaného sprostredkovaných treťou osobou vyvodila reálny predpoklad zrealizovania takejto hrozby.

Súd rovnako vylučuje, že by sa obžalovaný poškodenej vyhrážal ťažkou ujmovou na zdraví v zmysle § 123 odsek 3 písmeno a/ až i/ Trestného zákona, súd taktiež nedohľadal indicie k takému záveru, že obžalovaný adresoval poškodenej trestnoprávne relevantnú vážne mienenú vyhrážku inej ťažkej ujmy, ktorú by aj reálne bol schopný vykonať.

Vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že pretrvávajú dôvodné pochybnosti o tom, či sa vôbec obžalovaný poškodenej nebezpečne vyhrážal (smrťou – zabitím). Poškodená uvedenú vyhrážku, či uvedené opakované vyhrážky osobne bezprostredne nepočula v dôsledku sluchového obmedzenia a tej skutočnosti, že obžalovaný s ňou nebol v priamom kontakte, stál pred domom a búchal na vchodové dvere. Samotná poškodená i jej matka vypovedali na hlavnom pojednávaní, že s poškodenou sa celá rodina rozpráva tvárou v tvár so zvýraznenou artikuláciou, pretože verbálny prejav inej osoby poškodená odčítava z pier.

Súd tu poukazuje na pochybenia orgánov činných v trestnom konaní v prípravnom konaní, keď zmarili možnosť vypočutia, podľa súdu, možného kľúčového svedka L. K., otca poškodenej a svokra obžalovaného, ktorý mal prísť na miesto skutku ako prvý, a to tým, že menovaný bol pribratý do konania ako tlmočník poškodenej. Z uvedeného dôvodu ho nebolo možné vypočuť v procesnom postavení svedka ani na hlavnom pojednávaní.

Ak sa mala poškodená dozvedieť o údajnej nebezpečnej vyhrážke obžalovaného sprostredkovane od iných osôb, tu možno konštatovať absolútnu dôkaznú núdzu, pretože v prípravnom konaní nebola ako svedok zabezpečená žiadna tretia osoba, ktorá by dosvedčila, že nebezpečné vyhrážanie zo strany obžalovaného adresne k osobe poškodenej počula. Z výpovedí poškodenej a jej matky na hlavnom

pojednávani pritom vyplynulo, že týmito osobami mali byť maloleté deti, poškodená tvrdila, že cudzie maloleté deti, ktoré sa nachádzali v blízkosti ich obydli. Aj keď výpoveď poškodenej na hlavnom pojednávaní i na podklade záverov znaleckého posudku možno hodnotiť ako menej vierohodnú, skôr účelovú v prospech obžalovaného, v snahe poškodenej už len bagatelizovať jeho konanie a ochrániť ho, nič to nemení na tom, že priamy svedok nebezpečného vyhrážania obžalovaného absentoval už v prípravnom konaní ako pri vznesení obvinenia tak aj pri podaní obžaloby.

Vzhľadom na to, že svedkyňa poškodená po vznesení obvinenia po riadnom zákonom poučení o svojom práve odoprieť vypovedať voči obžalovanému ako svojej blízkej osobe v zmysle § 130 odsek 1, odsek 2 Trestného poriadku, toto právo využila a odmietla vypovedať, na hlavnom pojednávaní nebolo možné odstraňovať rozpory jej neskoršej výpovede s výpoveďou z prípravného konania po vznesení obvinenia postupom podľa § 264 odsek 1, odsek 2 Trestného poriadku.

Svedkyňa poškodená prvotne vypovedala pred vznesením obvinenia tak, že zo zápisnice o jej výsluchu nevyplýva výslovné zákonné poučenie podľa § 130 odsek 1, odsek 2 Trestného poriadku a na to nadväzujúce výslovné otázky vyšetrovateľa, v akom pomere je k obžalovanému a či bude voči jeho osobe vypovedať alebo využíva právo odoprieť vypovedať. Prvotný výsluch poškodenej sa pritom považoval za prijatie trestného oznámenia, nakoľko poškodená ako oznamovateľka bola potrebná na mieste činu pri vykonávaní neodkladného a neopakovateľného úkonu – pri obhliadke miesta činu, ktorým bolo začaté trestné stíhanie vo veci. Súd pre dôvodné pochybnosti o riadnom zákonom poučení poškodenej pri prvotnom výsluchu, nevykonal dôkazný prostriedok – zápisnicu o výsluchu poškodenej zo dňa 17.12.2020 čítaním postupom podľa § 263 odsek 1 Trestného poriadku, ani nepristúpil k odstraňovaniu rozporov vo výpovedi poškodenej s touto zápisnicou postupom podľa § 264 odsek 1, odsek 2 Trestného poriadku. Zápisnicu o prvotnom výsluchu poškodenej súd so súhlasom obžalovaného a prokurátora oboznámil len v rozsahu zaprotokolovaných zákonných poučení postupom podľa § 263 odsek 1 Trestného poriadku a v rámci čítania listinných dôkazov – trestného oznámenia, pričom možno konštatovať, že práve na tejto prvotnej výpovedi poškodenej bolo zo strany orgánov činných v trestnom konaní postavené obvinenie i obžaloba. Akékoľvek ďalšie usvedčujúce dôkazy vo vzťahu k stíhanému prečinu nebezpečného vyhrážania absentovali.

Úradné záznamy Policajného zboru o zásahu hliadky a služobnom zákroku spojenom s použitím donucovacích prostriedkov, ktoré súd na hlavnom pojednávaní čítal ako listinné dôkazy, dosvedčujú len jedinú, a to kladenie aktívneho odporu obžalovaného a jeho správanie voči poškodenej, ktoré vykazovalo možné porušovanie princípov nekonfliktného občianskeho spolunažívania. Na to, čo príslušníci Policajného zboru zaprotokolovali do úradných záznamov o služobnom zákroku, pri ktorom na mieste skutku po prijatí telefonického oznámenia zisťovali skutkový stav, nie je možné prihliadať ako na zákonný usvedčujúci dôkaz vo vzťahu k tomu, čo poškodená alebo obžalovaný bezprostredne po stíhanom skutku vypovedali.

Orgány činné v trestnom konaní podcenili dôkaznú situáciu už v prípravnom konaní, keď nezabezpečili osobný výsluch zasahujúcich príslušníkov Policajného zboru ako svedkov. Policajti pritom v rámci služobných povinností vykonávajú služobné zákroky kontinuálne a plynutím času z pochopiteľných dôvodov sa ich pamäťová stopa stráca. Vzhľadom na kontradiktórnosť trestného konania (rovnosť strán v konaní pred súdom podľa § 2 odsek 14 Trestného poriadku), zásadu prezumpcie neviny obžalovaného v zmysle § 2 odsek 4 Trestného poriadku a zásadu, že dôkazné bremeno nesie prokurátor, ktorý v konaní pred súdom zastupuje obžalobu a teda štát (§ 2 odsek 5, odsek 15 Trestného poriadku), samosudca nemá byť pomocníkom prokurátora, aby ten uniesol dôkazné bremeno po podaní obžaloby. Súd, aj keď môže vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli (§ 2 odsek 11 Trestného poriadku), z vlastnej iniciatívy nepristúpil k výsluchu členov zasahujúcej hliadky na hlavnom pojednávaní, práve s poukazom na to, že policajti neboli vypočutí v prípravnom konaní a od stíhaného skutku, ktorý sa mal stať dňa 17.12.2020, do času rozhodovania súdu dňa 28.11.2023, uplynuli bežmála takmer tri roky.

Jediné, čo sa dokazovaním preukázalo vo vzťahu ku konaniu obžalovaného, bolo to, že bol pod vplyvom alkoholu (zápis o dychovej skúške a výpoveď obžalovaného v prípravnom konaní), búchal a poškodil vchodové dvere spoločného obydli s poškodenou (výpoveď obžalovaného v prípravnom konaní a poškodenej na hlavnom pojednávaní, zápisnica a fotodokumentácia z obhliadky miesta činu) a voči poškodenej sa v rámci partnerského nedorozumenia, hádky, nesprával vhodne (výpovede

obžalovanej a poškodenej, úradné záznamy zasahujúcej hliadky o dôvodoch použitia donucovacích prostriedkov voči obžalovanému).

Preto súd zastáva názor, že dokazovaním nebolo preukázané, že obžalovaný verbálnu vyhrážku zabitím vôbec poškodenej, jemu blízkej osobe, adresoval. Obžalovaný to popiera a poškodená sama priznala, že vyhrážku nepočula, mali jej to povedať malé deti v blízkosti ich obydli. Mala strach z obžalovaného, lebo bol opitý. To, že obžalovaný bol pod vplyvom alkoholu, búchal s tehlou na vchodové dvere a prípadne sa aj verbálne dovoľával vstupu do spoločného obydli, nenapĺňa objektívnu stránku prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Trestného zákona a obžalovaný v priamej príčinnej súvislosti so svojím konaním teda preukázateľne nespôsobil ani Trestným zákonom predpokladaný následok – porušenie objektu, t.j. záujmu spoločnosti na ochrane jednotlivca pred vyhrážkami usmrtením, spôsobením ťažkej ujmy na zdraví alebo inej ťažkej ujmy.

Súd preto dospel k záveru, že vykonaným dokazovaním sa nepreukázalo naplnenie všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty stíhaného úmyselného prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Trestného zákona, a to objektívnej stránky (kvalifikovaná verbálna nebezpečná vyhrážka adresovaná poškodenej). V dôsledku toho nebola preukázaná ani subjektívna stránka v podobe priameho úmyslu podľa § 15 písmeno a/ Trestného zákona ani v podobe nepriameho úmyslu obžalovaného podľa § 15 písmeno b/ Trestného zákona a ohrozenie, či porušenie objektu (záujmu spoločnosti chráneného Trestným zákonom). Obžalovaný by bol spôsobilým všeobecným subjektom stíhaného prečinu nebezpečného vyhrážania s ohľadom na jeho vek podľa § 22 odsek 1 Trestného zákona a pričítanosť v čase stíhaného skutku (a contrario k definícii nepríčetnosťi podľa § 23 Trestného zákona).

Pre nepreukázanie všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty stíhaného prečinu, súd už obligatórne neskúmal tzv. materiálny korektív podľa § 10 odsek 2 Trestného zákona.

Súd podľa § 278 odsek 1, odsek 3 Trestného poriadku môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu a nie je viazaný právnym posúdením skutku v obžalobe. Súd ale nezistil, že by obžalovaný svojím konaním v preukázanom rozsahu mal naplniť všetky zákonné znaky skutkovej podstaty niektorého iného ako stíhaného trestného činu upraveného v osobitnej časti Trestného zákona.

Súd teda dospel k záveru, že pre nepreukázanie objektívnej stránky, subjektívnej stránky a porušenie objektu stíhaného trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Trestného zákona, ani iného trestného činu upraveného v osobitnej časti Trestného zákona, skutok opísaný v skutkovej vete obžaloby nie je trestným činom. Súd má ale za to, že konanie obžalovaného a jeho správanie voči poškodenej dňa 17.12.2020 bolo spôsobilé narušiť bezproblémové a nekonfliktné občianske spolunažívanie medzi blízkyimi osobami a že jeho vystupovanie by nemalo ostať nepovšimnuté na úrovni deliktuálnej zodpovednosťi. Súd preto obžalovaného neoslobodil rozsudkom z dôvodu podľa § 285 písmeno b/ Trestného poriadku rešpektujúc zásadu ne bis in idem, aby nevytvoril prekážku meritórneho rozhodnutia vo veci samej, ale rozhodol na hlavnom pojednávaní uznesením podľa § 280 odsek 2 Trestného poriadku o postúpení trestnej veci príslušnému orgánu na prejednanie priestupku podľa zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Nárok na náhradu škody si svedkyňa poškodená v súlade s § 46 odsek 3 Trestného poriadku do skončenia vyšetrovania riadne a včas, čo do dôvodu a výšky, neuplatnila, preto súd v tomto uznesení svedkyňu poškodenú samostatným výrokom analogicky podľa § 288 odsek 3 Trestného poriadku neodkázal s jej nárokom na civilný proces, ani na konanie pred iným príslušným orgánom. bol odvodnený záver, že inému sa vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to vzbudilo dôvodnú obavu a spáchal taký čin na chránenej osobe – blízkej osobe,

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu môže podať prokurátor sťažnosť v lehote 3 / troch / pracovných dní od oznámenia uznesenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove. Sťažnosť prokurátora má odkladný účinok / § 280 odsek 3 Trestného poriadku/.